

Родіон Анатолійович Пазиніч – студент IV курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Наталія Ігорівна Дуравкіна** – доцент кафедри
юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного
університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ОБ'ЄДНАНА КОДИФІКАЦІЯ ЕКОЛОГІЧНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЯК ОСНОВА РОЗУМІННЯ ТА ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМ ЕКОЛОГІЧНОГО ПРАВА

Згідно з п. 5 ч. 1 ст. 92 Конституції України «виключно законами України визначаються засади використання природних ресурсів ...». Це положення реалізовано законодавцем шляхом прийняття законів у сфері екологічного права.

У цілому екологічне право України є кодифікованою галуззю права, що підтверджується наявністю наступних кодифікованих законів: Земельний кодекс України, Водний кодекс України, Лісовий кодекс України, Кодекс України «Про надра», Закон України «Про тваринний світ», Закон України «Про охорону атмосферного повітря». Натомість існують ще закони, які не є кодифікованими, але які можуть бути кодифікованими в Екологічний кодекс України (Наприклад, Закон України «Про екологічну експертизу», Закон України «Про природно-заповідний фонд України» тощо). Також до кодифікованих законів Ю. С. Шемшученко відносить Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища».

Досліджували дану проблему О. С. Баб'як, П. Д. Біленчук, Ю. О. Чирва, І. А. Куян, К. А. Рябець, В. Л. Бредіхі та інші.

Питання кодифікації екологічного законодавства, у тому числі питання прийняття Екологічного кодексу України є актуальним і, як показує практика, набуває широкого обговорення.

Кодифікація перспективних актів екологічного законодавства передбачає:

- наукове обґрунтування, розроблення та прийняття Екологічного кодексу України, законів України про континентальний шельф, про екологічну інформацію, про екологічну освіту;
- розроблення нормативно-правових актів, які затверджує Кабінет Міністрів України, а саме, Положення про сертифікацію екологічно небезпечної продукції, Порядок встановлення лімітів викидів забруднюючих речовин в атмосферне повітря, рівнів шкідливого біологічного та фізичного впливу, Порядок ведення рибного господарства і здійснення рибальства, Порядок і нормативи плати за спеціальне використання лісових ресурсів та користування земельними ділянками лісового фонду, Порядок економічного стимулювання, охорони, раціонального використання та відновлення лісів, Порядок ведення державного обліку лісів та державного лісового кадастру;

- розроблення та затвердження нормативно-правових актів Мінекобезпеки, а саме, Правил вилучення об'єктів тваринного світу в наукових, культурно-освітніх, виховних та естетичних цілях із природного середовища, Правил використання тварин із метою одержання продуктів їх життєдіяльності, Правил утримання, розведення, використання та охорони диких тварин у неволі чи напівневільних умовах, Правил добування рідкісних і таких, що перебувають під загрозою зникнення, видів тварин для розведення в спеціально створених умовах та у науково-дослідних цілях, Правил ввезення в Україну і вивезення за її межі об'єктів тваринного світу, Правил вилучення і реалізації незаконно добутих диких тварин, Правил відшкодування збитків, завданих порушенням законодавства про охорону навколишнього природного середовища, інших актів відповідно до законодавства України.

Основними напрямками державної політики України в галузі охорони довкілля, використання природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки, затвердженими Постановою Верховної Ради України від 05 березня 1998 року, передбачалася систематизація екологічного законодавства, зокрема у формі кодифікації першочергових і перспективних законів, шляхом наукового обґрунтування, розроблення та прийняття Екологічного кодексу України підтримано концепцією національної екологічної політики від 17 жовтня 2007 року, але вже Основні засади державної екологічної політики України на період до 2020 року, затверджені законом України від 21 грудня 2010 року, про цю кодифікацію у формі Екологічного кодексу України навіть не згадують, а лише відзначають необхідність приведення екологічного законодавства України у відповідність із положеннями джерел *acquis communautaire* за відповідними напрямками.

Створення належної законодавчої бази для еколого-правового регулювання свідчитиме про опрацювання надійного механізму щодо підготовки єдиного кодифікованого або консолідованого акту у формі Екологічного кодексу України на основі виробленої правозастосовної практики в Україні

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР [Електронний ресурс] – Режим доступу // www.zakon.rada.gov.ua
2. Земельний кодекс України від 25.10.2001 № 2768-III [Електронний ресурс] – Режим доступу // www.zakon.rada.gov.ua
3. Водний кодекс України від 06.06.1995 № 213/95-ВР [Електронний ресурс] – Режим доступу // www.zakon.rada.gov.ua
4. Лісовий кодекс України від 21.01.1994 № 3852-XII [Електронний ресурс] – Режим доступу // www.zakon.rada.gov.ua
5. Кодекс України про надра від 27.07.1994 № 132/94-ВР [Електронний ресурс] – Режим доступу // www.zakon.rada.gov.ua